

det skal jeg senere komme tilbage til, idet jeg gerne vil nævne nogle Tal.

Det, der her foreligger, er en Afviklingslov, som Kommunerne kan ophæve, naar de vil, for Provinsens Vedkommende skal det hele være ophævet om to Aar og for Københavns Vedkommende om tre Aar, uanset om Betingelserne, saaledes som fremhævet af Mindretalsordførerne, er til Stede for en saadan Ophævelse. Den eneste, der har sagt, at Betingelserne er der, er Formanden for Grundejerforeningen, Konstruktør Rasmussen. Han har konstrueret en Statistik, som for øvrigt er godt gjort og sikkert kun kunde være opstillet af en dygtig Konstruktør, men en Statistik, som allerede har vist sig at være fuldkommen vild. Samtlige Partier i Københavns Kommunalbestyrelse og for øvrigt ogsaa andre Faktorer indenfor vor By har erklæret, at det, der er opført i denne Statistik, passer aldeles ikke. Men alligevel er det hans Opfattelse, der nu gør sig gældende, nu sker alligevel det, som Konstruktør Rasmussen paa sine Grundejeres Vegne har fordret, at Restriktionerne delvis ophæves og inden længe helt falder bort, disse Restriktioner, som dog i nogen Grad beskyttede de svage. Ministerens Udtalelser her viser, at han er uvidende om Forholdene, og det er for Resten de fleste Medlemmer af dette Ting og jeg ogsaa. Men der er dog kommet saa mange Ting frem, at man kan danne sig et Begreb om Forholdene, naar man da vil. Den højtærede Minister sagde, at de Profetier, som Mindretallene havde udtalt ved Boliglovens tidligere Behandling, hvis man lattede paa et eller andet Omraade særlig med Hensyn til de frivillige Overenskomster; om de Ulykker, der vilde flyde deraf, ikke var gaaet i Opfyldelse; det havde man ikke hørt noget om, sagde Ministeren. Nej, det har man ikke, fordi Lejerne er bragt til Tavshed, ikke fordi de ikke havde meget at tale om, men fordi de kun har en eneste Ting at gøre, nemlig at tie og samtykke. Jeg kan sige til Ministeren, at der lides i Tusinder af Hjem i Stilhed. Det kommer dog frem paa mange, mange Maader, saa man kan danne sig et Billede af det virkelige Forhold. Men man er nødt til at tie, man tør ikke gaa de Veje, som der er gjort et lille Tilløb til fra konservativ Side, vistnok fordi deres Samvittighed ikke har været helt i Orden med Hensyn til det Forslag, Ministeren har stillet. Man er gaaet med til en Aagerbestemmelse, som jeg ikke tror vil have tilnærmelsesvis den Betydning, som man mener. Den er naturligvis bedre end ngenting, og særlig, hvis, som det blev ud-

talt i Gaar, Huslejerforeningerne kunde tage sig af Sagen. Men i Tusinder af Tilfælde faar de slet ikke noget at vide. Og Spørgsmaalet er: Hvad er Aager i denne Forbindelse? Det vil jeg ogsaa gerne komme lidt ind paa senere. Lejerne er egentlig stillet omtrent paa samme Maade, som naar en glubsk Ørn slaar sin Klo i en lille Sangfugl: et Skrig, som ingen hører, og den er bragt til Tavshed. Man vil da kunne forstaa, hvad der sker, da Ejerne er Mennesker. Jeg vil sige, at hvis Lejerne havde haft det omtrent paa samme Maade, som Ejerne nu har det, vilde de sikkert ikke have handlet bedre, for de er ogsaa Mennesker. Men der er saa stor Ulighed i dette Magtforhold, at det er Rigsdagens ubetingede Pligt at støtte de svage mod det Overgreb, som Lejerne her er Genstand for. Nu gives der los. Vi har allerede set, hvilke Ulykker de frivillige Overenskomster har bevirket, selv om vi ikke kan se det til Bunds. Det er givet, at Husejerne fristes til at skære den bredest mulige Rem af Ryggen paa Lejerne. Spillet er let, det er paa Forhaand vundet. Og selv om der er enkelte humane Husværter, der ikke vil misbruge denne Magt, bliver det kun Undtagelser. Der er allerede sagt, at den højtærede Minister bor hos en af disse humane Værter; der sikkert ikke vil misbruge sin Magt.

Vi behandlede for et Par Dage siden her i Tinget et Lovforslag om Kontrol med visse Virksomheder. Jeg hørte dér med stor Interesse Ministeren og Venstres Ordfører udtale sig. Begge mente, at Konkurrencen var den bedste Regulator, og at der i Øjeblikket var et saa passende Forhold mellem Tilbud og Efterspørgsel, at der ikke var nogen som helst Grund til at skride ind paa den Maade, som dette Lovforslag tilsigtede. Hvad er det nu, der sker paa det Omraade, vi her beskæftiger os med? Huslejeloven lempes og bortfalder, og i samme Øjeblik, som dette Lovforslag vedtages, staar man over for en meget, meget stærk Trust, specielt i de store Byer, og man har givet et ganske lille Mindretal af Befolkningen, dem, som kalder sig Grundejere, et mægtigt Monopol, som de ganske uindskrænket og suverænt kan udnytte, som jeg sagde før, uden at de, der udbyttes og pines, saa meget som kan give et Skrig fra sig, i hvert Fald ikke et Skrig, som nogen hører — det tør man ikke. Der er, naar denne Lov er vedtaget, kun Tale om Efterspørgsel, og der er ikke et passende Forhold mellem Efterspørgsel og Udbud, for der er intet Udbud, der er tværtimod i saa høj Grad